

byttet af disse Skattelove, der skal gælde for Skatteaaret 1921—22. Det ærede Medlem kunde ikke billige Ejendomsskyldens Nedsættelse. Jeg maa i Modsætning hertil sætte den Udtalelse, der fremkom fra det radikale Partis Ordfører Hr. Henning- sen, som jeg glædede mig over, og hvori han udtalte, at han i den Henseende kunde følge Lovforslaget. Det ærede Medlem Hr. Wilmann omtalte min Udtalelse om, at Kommunerne i saa høj Grad udnyttede Ejendomsskylden og var nødte dertil, saa at der alene af den Grund var Anledning til for Statskassen ikke at stramme Afgiften paa dette Skattegrundlag alt for stærkt. Og i den Anledning spurgte det ærede Medlem mig, om jeg vilde være med til at fjerne den Bom, der findes i Skattelovene af 1903 med Hensyn til Kommunernes Udnyttning af Ejendomsskylden. Jeg maa hertil svare, at dette Forhold vil selvfølgelig komme under Overvejelse sammen med saa mange andre grundlæggende Forhold, naar vi skal til den store organiske Skattereform. Jeg finder ingen Anledning til nu at være medvirkende til at røre ved det Forhold, der her er nævnt. Tværtimod maa jeg sige, at en af de Ting, der maa være bestemmende for mine Overvejelser, naar vi skal til den store samlede Skattereform, er netop det at udforme Reglerne for Kommunernes Benyttelse af deres Beskatningsret stærkere end tidligere, saaledes at der drages bestemte Grænser mellem Statsen og Kommunernes Udnyttelse af de samme Skatteobjekter, end Tilfældet er nu. Det ærede Medlem var en Modstander af at formindske den Procent, som Kommunerne faar for Skatteopkrævningen, fra $1\frac{1}{2}$ til 1, og fremdrog, at Kommunerne i flere Henseender var noget haardt behandlede med Hensyn til Skatteopkrævningen. Jeg kan ikke indrømme dette. Jeg maa mene, at naar man sammenholder det Vederlag, Kommunerne har faaet uden væsentlig forøget Arbejde i det sidste Aar, med, hvad de tidligere har faaet, betegner det en betydelig Favør for dem. Et andet Spørgsmaal er, om saadanne Enkeltheder som de af Staten betalte 4 pCt. for forskudsvis indbetalte Beløb bør ændres under Hensyn til de forandrede Renteforhold. Det er selvfølgelig noget, der kan tages under Overvejelse.

Jeg beder om, at man i Udvalget ikke vil berøre Spørgsmaal, der vedrører store organiske Forandringer i det bestaaende Skattesystem. Jeg har ikke ønsket at gøre

det ved denne Lejlighed, hvor der foreligger Nødvendighed for at fremskaffe Fornylelse af de nu gældende midlertidige Skattelove; man har altid tidligere ved disse midlertidige Skattelove været enig om at holde saadanne Spørgsmaal ude. Jeg maa bede om, at det ogsaa sker denne Gang, den sidste Gang, der fremsættes Forslag til midlertidige Skattelove, og at man saaledes ikke rører ved det finansielt meget indgribende Spørgsmaal om Eksistensminimum og Børnefradrag, der vil faa den rette Afgørelse ved den store samlede Reform.

Det ærede Medlem rettede et Spørgsmaal til mig med Hensyn til Finansministeriet Ret til at omgøre Landsoverskatteraadets Afgørelser. En saadan Ret har Finansministeriet, som det ærede Medlem vil vide, ikke. Finansministeriet kan paa ny henvise en Sag til Landsoverskatteraadet, men savner ifølge Loven Ret til at omgøre dets Afgørelser.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard udtalte sig i det hele velvilligt om de fremsatte Lovforslag. Naturligvis ikke i den Forstand, at han i og for sig kunde billige dem i et og alt. Det kan jeg for den Sags Skyld heller ikke. Der er mange Ting i disse Skattelove, jeg kunde ønske ændret, hvis det var min Opgave at foreslaa en virkelig Revision. Men jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han i Betragtning af Tidsforholdene vilde være med til i alt væsentligt at fremme Forslagene saaledes, som de var fremsatte. De Enkeltheder, det ærede Medlem fremdrog, kan gøres til Genstand for nærmere Overvejelse i Udvalget, men jeg vil dog ogsaa heroverfor bede erindret, at det vil være det rigtige at holde sig saa vidt muligt borte fra organiske Forandringer.

Det ærede Medlem spurgte om, hvorledes Bestemmelsen om Lempelser for dem, der var ansatte til en Skat af under 4 000 Kr., skulde forstaas, om de 4 000 Kr. betød Skatten med det lovmæssige Fradrag, eller om det var den Indtægt, til hvilken vedkommende var ansat. Jeg maa hertil svare, at det er det sidste; saaledes er ogsaa den tidligere Bestemmelse blevet forstaaet, og den kan ganske sikkert ikke forstaaes anderledes, naar der bruges Udtrykket: ansat til en Skatteindtægt. Ved denne Ansættelse regner man ikke med Fradragene, det er Ansættelsen, inden Fradragene har fundet Sted.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Friaktier gav det ærede Medlem sit Bifald til de Forandringer, der er foreslaaede her,